

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 219/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z 20 grudnia 2019 r. w sprawie II W 688/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na:</p> <p>- błędnym przyjęciu przez sąd I instancji, że oskarżony popełnił zarzucane czyny działając umyślnie, podczas gdy nie było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o obowiązku płacenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przez oskarżonego podatku VAT i zaliczek na podatek dochodowy (...) oraz świadczących o umyślności oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania;

- błędnym przyjęciu przez sąd I instancji, że oskarżony nie płacąc podatków działał w sposób nakierowany na pokrzywdzenie państwa i stawiał swoje dobro ponad dobro państwa;

- polegający na uznaniu przez sąd I instancji, że czyn zarzucany oskarżonemu w drugim zarzucie wypełnia znamiona wykroczenia z art. 57 § 1 kks podczas gdy, nie ustalił czy niepłacenie podatku miało charakter upoczywy- tj. zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, czyli czy sprawca ignorował swój obowiązek pomimo tego, że miał obiektywnie możliwość jego wykonania.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych składa się z trzech powiązanych ze sobą rzekomych uchybień sądu rejonowego w zakresie ustaleń co do istnienia obowiązków podatkowych po stronie oskarżonego, powodów ich niezrealizowania i ich oceny w kontekście przepisów KKS, co przemawia za łącznym odniesieniem się do tych nich. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do tego, iż oskarżony był w ogóle zobowiązany do uiszczenia podatku VAT w wysokości wskazanej przez Urząd Skarbowy w R. w następstwie oparcia się "jedynie" o zeznania pracownik Urzędu Skarbowego w R. i deklaracje podatkowe składane "rzekomo" przez oskarżonego R. K. ma charakter polemiczny i czysto abstrakcyjny. obrońca oskarżonego uczestniczył we wszystkich</p>	

rozprawach przed Sądem Rejonowym w Radomsku i zapisy protokołów rozpraw nie wskazują, aby kwestionował w ogóle, że oskarżony sam składał deklaracje podatkowe ustalając wysokość zaliczek na podatek VAT i dochodowy od wynagrodzeń pracowników, ani też żeby żądał zwrócenia się do "fiskusa" o załączenie kopii tychże deklaracji. W układzie niesporności istnienia podatków i ich wysokości, zarzucanie sądowi rejonowemu, że nie sprawdził czy oskarżony w ogóle "był Vatowcem" i o te deklaracje nie wystąpił, można tłumaczyć jedynie zamysłem zdobycia podstawy do przyszłej skargi apelacyjnej. To zaś, że sąd rejonowy oparł ustalenie, iż oskarżony był zobowiązany do uiszczenia podatku VAT i zaliczek na podatek dochodowy we wskazanej w zarzucie wysokości w oparciu o dokumentację skarbową nie było, ani nielogiczne, ani dowolne, ponieważ

przedłożone dokumenty zostały sporządzone przez służby skarbowe, mają charakter urzędowych zaświadczeń korzystając z domniemania prawidłowości i zgodności z prawdą tego, co zaświadczają, ponadto nie są odosobnione, znajdując punkty styczności z zeznaniami świadków M. G., J. D. i B. D.. Poza gołosłownymi i ogólnikowymi wątpliwościami obrońcy do co wiarygodności tych dowodów, nie istnieje żadne źródło dowodowe, które pozwoliłoby przyjąć, bez ryzyka błędu, że informacje dotyczące wysokości podatków, terminów płatności, a także tego, że oskarżony nie regulował obu zobowiązań podatkowych w terminach i okresie przyjętym przez sąd rejonowy płynące z zeznań w/w świadków i dokumentacji są niezgodne z prawdą. Zdaje się, że nie kwestionował ich sam oskarżony, ponieważ z własnej woli płacił nieistniejący -

według apelującej -
podatek, niestety po
terminie, sam też
regulował powstałe
zaległości
podatkowe - według
obrońcy
nieistniejące - po
wszczęciu egzekucji
(k.90, 91, 92). Gdyby
oskarżony poddawał
w wątpliwość, że
jest zobowiązany do
zapłaty określonego
zobowiązania
podatkowego, bądź
nie zgadzał się z
wysokością podatku
należnego (co w
sprawie jest
praktycznie
niemożliwe, jako
że sam oskarżony
obliczał "sobie"
podatek w deklaracji
- nie określano go
decyzją podatkową)
elementarna logika
pokazuje, że ostatnią
rzeczą jaką by
uczynił byłoby jego
płacenie. Należałoby
raczej spodziewać
się korekty
deklaracji
podatkowych, bądź
jakiegokolwiek
pisma oskarżonego
w którym by
swoje wątpliwości
przedstawił, jednak
takiego dokumentu
brak w aktach.
W aktach znajduje
się natomiast wykaz
zaległości
płatniczych
oskarżonego, jak
również protokoły
z zeznań w/w

świadców z których nie można wywieść, jakoby R. K. nie poczuwał się do obowiązku płacenia podatku w tej czy innej wysokości.

Sąd okręgowy jako zupełnie nieuzasadniony uznaje zarzut "bezpodstawnego przypisania oskarżonemu działania umyślnego".

Apelująca, co było jej obowiązkiem, nie wyjaśniła co miała na myśli zarzucając sądowi błąd w tym zakresie.

W orzecznictwie panuje pogląd, że nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Chodzi bowiem o brak środków na sam podatek, który reguluje się "od czegoś" (dochód, czynności itd.) w sytuacji, gdy istniały środki finansowe na tę transakcję, która jest podstawą opodatkowania. Zła wola podatnika polega tu na tym, że gromadzi on środki

na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności (por. Komentarz do Kodeksu Karnego Skarbowego, T. Grzegorzczak, wyd. Wolters Kluwert, post. SN z 27 marca 2003 r. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57) Z bezbłędnych ustaleń sądu rejonowego wynikało, że oskarżony nie wpłacał należnych zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń pracowników od września 2016 r. do 20 stycznia 2018 r. czyli przez siedemnaście miesięcy, a także podatku VAT od maja do sierpnia 2018 r. czyli przez cztery miesiące; należny podatek VAT, którego termin płatności przypadał na czerwiec 2018 r.. oskarżony uregulował dopiero

30 października 2018 r., zaległy VAT za miesiące czerwiec, lipiec i sierpień 2018 r. nie został w ogóle uregulowany do dnia wyrokowania w I instancji. Nie były to więc zaniechania jednorazowe, które można tłumaczyć zapomnieniem, niezamierzonym potknięciem, a brakiem nakazanej przez prawo aktywności wielokrotnie i przez długi okres. Oskarżony w tym czasie prowadził działalność gospodarczą, nie zawiesił jej, nie zlikwidował, nie złożył wniosku o upadłość, nie informował Urzędu Skarbowego o kłopotach finansowych, nie domagał się odroczenia spłaty należności podatkowych, ich rozłożenia na raty (vide zeznania J. D.). Przy czym dokonywał transakcji, które były opodatkowane podatkiem VAT uzyskując środki pieniężne od kontrahentów, jak również korzystał z rezultatów pracy swoich pracowników od wynagrodzeń

których miał obowiązek, jako inkasent odprowadzić podatek dochodowy. Na etapie dochodzenia został poinformowany przez Policję o konieczności stawienia się przed finansowym organem dochodzenia i złożenia wyjaśnień, w których mógłby przedstawić ewentualne przyczyny niepłacenia podatków, jednak z tego prawa świadomie zrezygnował (k. 28). Nie ma zatem, żadnych podstaw do zasadności tezy, iż istniały usprawiedliwione podstawy do niepłacenia przez R. K. zobowiązań podatkowych. Nie można więc zarzucić sądowi rejonowemu, iż wadliwie ustalił, że oskarżony mimo braku ku temu obiektywnych przeszkód, chciał nie płacić podatków i swój zamiar zrealizował, przy czym odnośnie podatku VAT czynił to w sposób uporczywy.

Nie podzielono zarzut wadliwego

ustalenia, jakoby oskarżony „działał z pokrzywdzeniem państwa”, „stawiał własne dobro ponad dobro Skarbu Państwa”. W uzasadnieniu wyroku sądu rejonowego próżno szukać takich stwierdzeń. Autor apelacji sformułował je sam, aby podjąć z nimi polemikę, z resztą nieskuteczną. Podatek jest zobowiązaniem pieniężnym należnym Skarbowi Państwa w określonej kwocie i terminie. Jeśli podatnik w sposób zawiniony, a tak postępował oskarżony, nie wpłaci podatku, Skarb Państwa nie uzyska tego, co mu się prawnie należy, co doprowadzi do jego pokrzywdzenia polegającego na niemożności dysponowania określoną liczbą pieniędzy należną od podatnika. Podatnik nie wpłacając należności podatkowej uniknie w ten sposób wydatku z własnego majątku określonej ilości pieniędzy, co będzie dla niego korzyścią

majątkową, kosztem Skarbu Państwa.			
Wniosek			
O dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Opisano wyżej.			
3.2.	Rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wyrażający się w jej nieadekwatności co do stopnia winy i właściwości i warunków osobistych sprawcy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Orzeczona przez sąd rejonowy łącznie kara grzywny jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów mierzonej			

wysokością zaległości podatkowych, okolicznością, że chodziło o dwa zobowiązania podatkowe tym, że w jednym przypadku oskarżony uniknął wydatków ze swojego majątku na zobowiązanie podatkowe, które miał zapłacić za pracownika, a także wielością zaniechań uiszczania podatków (która w przypadku czynu z punktu 1 jest znaczna). Sąd I instancji nie pominął, a uwzględnił w odpowiednim stopniu okoliczność odciążającą, jaką była niekaralność. Dlatego też wymierzona kara grzywny poniżej minimalnego miesięcznego wynagrodzenia nie mogła być uznana za rażąco niewspółmiernie surową.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez złagodzenie grzywny.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.		
Opisano wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku.		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok słuszny i odpowiadający prawu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatriwania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2. 3.	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów		

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714) zasądzono na rzecz adwokata I. J. wynagrodzenie w wysokości 420 złotych, powiększone o VAT z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Na podstawie art. 634 kpk w zw z art. 624 § 1 kpk w zw z art 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w tym opłat za II instancję w całości, uznając iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na posiadanie nieuregulowanych zaległości podatkowych, poza tym brak dostępności oskarżonego dla wymiaru sprawiedliwości, przy jednoczesnym nieustaleniu, iż posiada jakikolwiek majątek, czyni

	praktycznie niemożliwym ich ściągnięcie w drodze egzekucji.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------